

ellers vilde det være vanskeligt nok. Jeg tror derfor ikke, det lader sig gøre at naa til nogen Forbedring i Status ved en Forbindelse af Administrationsudgifterne. Naar jeg nu ser paa den anden Side af Sagen, om det er muligt at forøge Indtægterne, vil man vistnok erkende, at det lyder meget lidt rimeligt, at disse Der skulle kunne udrede forøgede Statter, disse Der, om hvilke det er en bitterlig Kendsgerning, at de ere i en ikke ubetydelig Tilbagegang. Det er ikke sandsynligt, og det er endog efter mit bedste Sløn en Umulighed, at de kunne bære yderligere Statter. Det er denne Tilbagegang paa Verne, som lægger sig bitterlig og klart for Dagen paa den Maade, at Huslejen i alle Byer er falden i en meget betydelig Grad, og den lægger sig yderligere for Dagen paa Landet paa St. Croix, hvor alle Plantagers Værdi i Handel og Wandel er falden i den Grad, at man kan sige, at deres Værdi nu kun er Halvdelen af, hvad den var for en Snes Aar siden. Naar Forholdene ere saadanne, tror jeg, at man i hvert Fald maa erkende, at der ikke er noget Haab om, at den betydelige Gæld, hvori Verne staa til Statskassen, kan betales af Verne. Det maa være det første, der er klart; men man kunde jo sige angaaende Fortiden: vi staa en Streg over den, men vi ville ikke vedblive her i Landet at hvide den betydelige Understøttelse, Verne kræve. Vi staa en Streg over Fortiden, men lade Verne i Fremtiden seje deres egen Sø. Det er selvfølgelig kun et Tankeeksperiment, som ikke kan lade sig udføre. Det er klart, at hvis man ikke paa den Maade kan løse Forholdet til Verne, at Verne overdrages til en anden civiliseret Stats Administration, maa Danmark fremdeles beholde dem i sin Varesægt. Forsøget har tidligere været gjort, men det er mislykkedes, og der er i hvert Fald for Tiden ikke Tale om at gøre noget i den Retning. Hvis man tænker sig den Tilstand, som vilde fremkomme, hvis Danmark lod Verne seje deres egen Sø, saa vil det blive klart, at baade Civilisationens Krav nødvendiggøre, at vi fremdeles beholdt dem, og ogsaa Hensynet til de mange Mænd, der have sat betydelige Formuer i Virksomheder paa Verne og anbragt dem der i Tillid til den danske Stats Autoritet. Ogsaa disse Mænd have Krav paa, at den danske Stats Autoritet fremdeles opretholdes derude, og at Verne ikke synke hen i en Tilstand som den, de vare i, før en civiliseret Stats Administration tog sig af dem derude. Det hører til den Slags Byrder, som en Stat, saa vel som andre, kan komme til at overtage fra Fortiden, Forpligtelser, som

man baade maa anerkende og lide for. Men det maa samtidig erkendes, at det er en rimelig og billig Forpligtelse. Naar man nemlig gaar tilbage i Tiden, tror jeg, det viler sig, at de Byrder, der nu kunne hvile paa den danske Stat af Hensyn til disse Ders Administration, opvejes og maaftes mere end opvejes ved de Fordele, som den danske Stat har haft ved at have disse Der i sin Besiddelse og Varesægt. Jeg har i et nylig udkommet Værk af Kontorchef Rubin set omtalt, at i enkelte Aaringer i Begyndelsen af Aarhundredet, 1804 f. Eks., var den danske Stats Nettoindtægt af de vestindiske Der omtrent $1\frac{1}{8}$ Million Kr., og hvis man tager hele Tidrummet fra 1790 eller 1786 og op til Krigens Udbrud 1806—1807, har Vernes Nettoindtægt repræsenteret for Staten omtrent 2 pCt. af den danske Stats samtlige Indtægter, et meget betydeligt Beløb, naar man erindrer, hvad den danske Stat var den Gang mod, hvad den nu er. Man kan sige, at i hvert Fald i hele det Tidrum har den danske Stat, hvis jeg ikke tager fejl, haft en Indtægt af over 1 Million Kroner Netto af Verne om Aaret. I et enkelt af disse Aar repræsenterede Totalindførslen fra Verne alene her til København en Værdi af 18 Millioner, hvilket, efter hvad der er oplyst i det af mig nævnte Værk, svarer til $\frac{1}{3}$ af hele Københavns Indførsel det nævnte Aar, og Københavns Indførsel var omtrent ensbetydende med al Indførsel her i Landet. Det vil altsaa vise sig, at Verne i forrige Tider have ydet den danske Stat meget betydeligt, og det kan maaftes ikke siges at være andet end Taknemmelighed, naar man nu stiller sig paa samme Maade, da Verne ere anderledes økonomisk stillede og trænge til Moderlandets Hjælp. At det er beklageligt, er en Selvfølge, men jeg tror, det er en Nødvendighed, at man maa komme ind paa den Vej, Lovforslaget antyder. Hvis man gaar ud fra det som Udgangspunkt og erkender det som rigtigt og korrekt og stemmende med de virkelige Forhold, hvad jeg her har fremført, kan jeg for mit Vedkommende ikke andet end i alle Hovedtræk slutte mig til Lovforslagets Bestemmelser. At Gælden eftergives — hvilket er det første Punkt —, betragter jeg i Virkeligheden ikke som noget Offer fra Statens Side i Øjeblikket, thi det er et Offer, som er gjort for længe siden. Pengene ere tabte for længe siden, og det er kun en regnskabsmæssig Ordning, naar man nu affriiver dem, efter at have eftergivet Beløbet. Med Hensyn til den fremtidige Ordning derimod stiller Sagen sig jo noget